Μόρφωση και ευσέβεια (πρωτοπρ. Διονύσιος Τάτσης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Απριλίου, 2016

ΚΑΝΕΝΑΣ δέν μπορεῖ νά ἀμφισβητήσει τή μόρφωση σ᾽ ἕνα κληρικό ἤ μοναχό τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀπαραίτητη καί βοηθάει πολύ στό ποιμαντικό ἔργο. Ἰδιαίτερα στήν ἐποχή μας, πού οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀρκετή κοσμική μόρφωση καί ἀπαιτοῦν ἀπό τούς κληρικούς νά ἔχουν τά ἀνάλογα προσόντα προκειμένου νά ἐργάζονται ἀποδοτικά καί νά μποροῦν νά ἀνταποκρίνονται στίς σύγχρονες ἀνάγκες. Ὡστόσο, μόνη της ἡ μόρφωση δέν φτάνει.
Εἶναι βέβαια χρήσιμο μέσον, δέν εἶναι ὅμως αὐτή πού θά βοηθήσει τόν κληρικό νά ποιμάνει ἐπιτυχῶς τό λαό τοῦ Θεοῦ. Χρειάζεται νά συνοδεύεται καί ἀπό εὐσέβεια, ἱερό ζῆλο καί φόβο Θεοῦ. Δίχως αὐτά δέν μπορεῖ νά προκύψει σημαντικό ἔργο.
Στήν ἐποχή μας οἱ περισσότεροι κληρικοί ἔχουν μόρφωση. Ἔχουν φοιτήσει σέ ἐκκλησιαστικές καί θεολογικές σχολές. Ὑστεροῦν ὅμως στόν πνευματικό ἀγώνα. Δέν ἔχουν ἀπαλλαγεῖ ἀπό τό κοσμικό φρόνημα, γι᾽ αὐτό καί κινοῦνται ὡς ἐπαγγελματίες καί ὄχι ὡς λειτουργοί τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ ἁγιορείτης, ὅπως καί οἱ περισσότεροι γέροντες τῶν ἡμερῶν μας, δέν διέθετε μεγάλη μόρφωση οὔτε καί προγραμμάτιζε τίποτα. Καί ὅμως τό πνευματικό του ἔργο ὑπῆρξε μεγάλο μέ θαυμαστά ἀποτελέσματα. Τό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι τῆς Παναγούδας εἶχε γίνει τό μεγάλο πνευματικό σχολεῖο, ὅπου φοίτησαν χιλιάδες ἄνθρωποι καί δέχτηκαν τήν εὐεργετική του ἐπίδραση. Ὁ πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης σχολιάζει σχετικά: «Δέν διέθετε περγαμηνές κοσμικῆς παιδείας ὁ Ὅσιος Παΐσιος. Μόνον τό Δημοτικό Σχολεῖο εἶχε τελειώσει. Διέθετε ὅμως τό θεῖο φωτισμό καί μία φυσική χάρη, γοητεία καί ἁπλότητα, πρό παντός δέ πολλή ἀγάπη καί ἐσωτερικό δόσιμο πρός ὅσους τόν ἄκουγαν ἤ ζητοῦσαν τήν βοήθειά του. Πανεπιστημιακοί θεολόγοι μέ πολυχρόνιες σπουδές, ὅπως καί ἐπίσκοποι μορφωμένοι καί ἄλλοι ἐπιστήμονες, στόν Γέροντα Παΐσιο προστρέχαμε γιά συμβουλές καί πνευματική ἀνακούφιση» (περιοδικό «Θεοδρομία», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2015, σελ. 186-187).

Ὁ πνευματικός ἀγώνας εἶναι ἀναγκαῖος γιά ὅλους τούς χριστιανούς. Κληρικοί, λαϊκοί καί μοναχοί πρέπει νά ἀγωνίζονται καί νά τηροῦν τίς ἐντολές. Νά ἀγωνίζονται πρωτίστως κατά τῶν παθῶν τους, νά μετανοοῦν γιά τίς ἁμαρτίες τους καί νά ἐκδηλώνουν ἔμπρακτη ἀγάπη πρός τούς ἀδελφούς. Οἱ κοσμικοί συνήθως δέχονται τήν ἀγάπη καί ἀρνοῦνται τόν πνευματικό ἀγώνα. Δραστηριοποιοῦνται σέ διάφορους συλλόγους καί ὀργανώσεις, γιά νά προσφέρουν στούς ἔχοντες ἀνάγκη,

χωρίς ποτέ νά στρέψουν τό νοῦ τους στή δουλωμένη ἀπό τά πάθη καρδιά τους. Προβάλλουν τό ἔργο τους καί κρύβουν ἐπιμελῶς τήν ἀθλιότητά τους. Πολλές φορές ὑπεραγαποῦν τά ζῶα καί τή «μητέρα φύση», ἐνῶ γιά τούς ἀνθρώπους ἔχουν μειωμένο ἐνδιαφέρον. Προφανῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοί βρίσκονται μακριά ἀπό τήν ἀληθινή ἀγάπη πού διδάσκει τό Εὐαγγέλιο.

(Πηγή: "Ορθόδοξος Τύπος", 08/04/2016)